

Začíname nový seriál úvah sv. otca Jána Pavla II. nad žalmami. Dedičstvo jeho ducha ostáva s nami naďalej v jeho slovách, ktoré nám adresoval, kým bol ešte medzi nami. Poklad jeho myšlienok a povzbudení si môžete odteraz odkladať do svojho srdca aj vy cez portál Misie.sk. Prvá úvaha je nad Žalmom 5.

"... za rána počúvaš môj hlas, za rána prichádzam k tebe a čakám." Týmito slovami sa predstavuje Piaty žalm ako modlitba vhodne zapadajúca do liturgie ranných chvál, ktorou veriaci začína deň. Základný tón tejto prosby je poznačený napätím a úzkosťou pred nastávajúcimi nebezpečenstvami a ťažkosťami. Vyjadruje dôveru v Boha, vždy pripraveného pomôcť svojmu veriacemu, aby sa nepotkol na ceste života. ‚Nikto nemá takúto dôveru, iba Cirkev‘ (Hieronym, Tractatus LIX in psalmos, 5, 27; PL 26, 829).

Sv. Augustín - upriamujúc pozornosť na titul, ktorý predchádza tomuto žalmu a znamená: ‚Pre tú, ktorá dostáva dedičstvo‘ - vysvetľuje: ‚Ide o Cirkev, ktorá dostáva do dedičstva večný život skrze nášho Pána Ježiša Krista takým spôsobom, že vlastní Boha samého, hlási sa k nemu a nachádza v ňom svoje šťastie, ako je napísané: Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme (Mt 5, 5), (Enarr. in Ps., 5; CCL 38, 1, 2-3).‘

Žalm 5 (Úvahy - 1 - Bl. Ján Pavol II.)

Napísal Ján Pavol II.
Štvrtok, 22 Apríl 2010 13:19

Pomerne často vystupujú v prosebných žalmoch za oslobodenie od zlého tri osoby, ako je to aj v tomto prípade. Prvou je Boh, na ktorého sa s dôverou obracia modliaci sa človek. Zoči-voči úzkostiam namáhavého a možno i nebezpečného dňa je tu jedna istota: spravodlivý Boh, zásadný vzhľadom na nespravodlivosť, ktorému je cudzí akýkoľvek kompromis so zlom: Ty nie si Boh, ktorému by sa páčila nepravosť (Ž 5, 5). Žalmista vymenúva dlhý zoznam zlých ľudí, akými sú ničomníci, hlupáci, zlomyseľníci, klamári, krvilačníci, podvodníci. Boh je však svätý a spravodlivý, preto sa stavia na stranu toho, kto kráča po ceste chudoby a lásky, a je proti tým, ktorých cesty vedú k nebohým (porov. Prís 2, 18).

Veriaci sa necíti sám a opustený, keď musí žiť v meste, vstupovať do spoločnosti a každodenných spleťtých udalostí. Druhou osobou je modliaci sa človek, ktorý vo veršoch 8 a 9 predstavuje sám seba v prvej osobe, čím vyjadruje, že celý patrí Bohu a odovzdáva sa jeho veľkému milosrdenstvu. Má istotu, že brány chrámu - ako miesta Božieho spoločenstva a dôvernosti - sú pre neho otvorené a že zlí sem nemajú prístup. Vstupuje doň, aby sa tešil z istoty Božej prítomnosti, zatiaľ čo vonku sa množí zlo a jeho prívrženci slávia zdanlivé víťazstvá.

Z rannej modlitby veriaci získava vnútornú silu čeliť svetu, neraz nepriateľskému. Sám Pán ho berie za ruku a vedie cestami mesta. Dokonca pred ním vyrovnáva chodník, ako hovorí žalmista v jednoduchom, ale sugestívnom obraze. V hebrejskom origináli je táto úprimná dôvera založená na dvoch slovách - hésed a sedaqáh - teda na milosrdenstve a vernosti na jednej strane, a na spravodlivosti a spáse na strane druhej. Sú to typické výrazy na oslavu zmluvy, ktorá spája Pána s jeho ľuďom i s jednotlivými veriacimi. A napokon vidíme na horizonte vystupovať tretiu, temnú postavu tejto každodennej drámy. Ide o nepriateľov, zlých ľudí, ktorých prítomnosť bolo cítiť už na pozadí predchádzajúcich veršov. Popri Bohu a modliacom sa človekovi sú tu aj oni, mnohí nepriatelia symbolizujúci zlo vo svete (porov. Ž 5, 10-11). Ich vzhľad vyplýva zo slova ako základu medziľudskej komunikácie. Ústa, srdce, hrdlo a jazyk vyjadrujú, odkiaľ pochádza zloba ich rozhodnutí. Ich ústa sú plné falošnosti, ich srdce vyrába neustále zrady, ich hrdlo je ako otvorený hrob, čo túži iba po smrti, a ich jazyk je zvodný, no plný smrteľného jedu (porov. Ž 5, 10; a porov. Jk 3, 8).

Po tomto tvrdom, ale realistickom predstavení zlého človeka útočiaceho na spravodlivého, žalmista v jedenástom verši vzýva Božiu pomstu. Kresťanská liturgia ho vynecháva, pretože chce byť v súlade s novozákonným zjavením milosrdnej lásky, ktorá ponúka možnosť obrátenia aj zlému človekovi. Po temnom opise hriešnika žalmista prechádza do vrcholnej modlitby, plnej svetla a pokoja. Je to vlna jasu a radosti, ktorá zaplaví toho, kto je verný Pánovi. Deň veriaceho má napriek svojim námahám a úzkostiam vždy nad sebou slnko Božieho požehnanja. Žalmista, ktorý pozná hĺbku srdca i Boží štýl, nemá o tom vôbec pochybnosti. Hovorí: Lebo ty, Pane, žehnáš spravodlivého, ako štítom venčíš ho svojou priazňou (Ž 5, 13)."

Žalm 5 (Úvahy - 1 - Bl. Ján Pavol II.)

Napísal Ján Pavol II.
Štvrtok, 22 Apríl 2010 13:19
